

σμένον, καὶ δὲν παρατίθεται ἐνίοτε εἰς τὴν τράπεζαν, διότι τὰ τῶν προσκεκλημένων εἶνε ἀφρονότατα.

Τὴν Κυριακὴν μετὰ μεσημέριαν παραλαμβάνουσι τὴν νύμφην ἐφ' ἵππου ἀνεξαίρετως. Ἄν δὲ ἡ νύμφη εἶνε ἐν ἄλλῳ χωρίῳ, μεταβαίνουσιν ἔφιπποι πρὸς παραλαβὴν αὐτῆς, ἐνῷ καθ' ὁδὸν δὲν λείπουσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀσμάτων καὶ ζωηροὶ πυροβολισμοί. Εἴτε περὶ γίνεται ἡ συνοδεία εἴτε ἐφ' ἵππων, ὁ νουνὸς ἢ ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο παρνύμφων φέρει ἐπὶ κεφαλῇς στέφανον ὀγκώδη προωρισμένον διὰ τὴν νύμφην καὶ κρατεῖ σημαίαν ἐρυθράν μετὰ λευκοῦ σταυροῦ.

Ἄμικ φθασὴ ἡ συνοδεία εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης, παρθένοι σύντροφοι αὐτῆς προσκαλοῦσι δι' ἀσμάτων τὸν παρνύμφον νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν νύμφην: ἐνῷ δὲ ἐκεῖνος προσφέρει ἐμβάδας, ταύτας ἡ νύμφη ἀκρωθεῖ, σημαίνουσα διὰ τοῦτου ὅτι ἀποποιεῖται τὴν πρόσκλησιν, ἔπειτα πείθεται ὑπὸ τῶν προτροπῶν τῶν φίλων τῆς, ἀκολουθῶς ἐπιθίεται ὁ παρνύμφος τὸν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῇς τῆς νύμφης, τὸν ὅποιον κατ' ἀρχὰς ἀποποιεῖται. Ἀσπάζεται εἴτα τοῦτου τὸ πρόσωπον καὶ προσφέρει χειρόμακτρον, δι' οὗ ὁδηγεῖ αὐτὴν ἐλίγα βήματα, ἔπειτα δὲ τὴν ἀναδιδάσκει ἐπὶ τοῦ ἵππου.

Ἡ νύμφη, ἀπομακρυνομένη τῆς πατρικῆς οἰκίας, μετὰ γῶν ἀποχαιρετᾷ ἐν ἑκαστῶν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τῆς.

Τὸν βαρὺν στέφανον φέρει ἐπὶ κεφαλῇς μέχρι τῆς Δευτέρης, καὶ πάντων καὶ πασῶν πάσης ἡλικίας φιλεῖ τὴν δεξιάν μετὰ ὑποκλίσεως ἐδαφιαίας ἢ βραδείας καὶ ἡρέμα ὀφείλει νὰ ἐκτελέσῃ, ἐξ οὗ χαρακτηρίζεται ἡ λεπτότης ἢ τὸ ἀγροίκον αὐτῆς: τῶν δὲ πλησιεστάτων συγγενῶν φιλεῖ καὶ τὸ πρόσωπον κατὰ τὰς παρειάς, ἐφαπτομένης διὰ τῶν ἑαυτῆς παρειῶν.

Ἄμικ φθάσκειν τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ μέλλοντος συμβίου ὁ πενθερὸς, ἢ μὴ ὑπάρχοντος τοῦτου ὁ πρεσβύτερος τῶν συγγενῶν καταβιδάσκει ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἢ δὲ πενθερὰ καὶ ἄλλαι συγγενεῖς ὑποδέχονται αὐτὴν ἐπὶ θύραις μετὰ ἄρτου, μέλιτος καὶ οἴνου, τὴν ὁδηγοῦσιν ἐκτὸς τῆς οἰκίας πρὸς γωνίαν τινὰ, καὶ ἐκεῖ, ἀροῦ ἡ νύμφη βαπτίζουσα τὸν λειχνὸν τῆς δεξιᾶς ἐν τῷ μέλιτι χράξῃ σταυρὸν, δέχεται τρεῖς συγκρούσεις τῆς κεφαλῇς τῆς πρὸς τὸν τοῖχον, δι' οὗ δηλοῦται ὅτι ὀφείλει νὰ ᾔη προσκεκολλημένη εἰς τὸν νέον οἶκόν τῆς.

Ἡ στέψις γίνεται κατ' οἶκον, τὰ δὲ στέφανα εἶνε κατεσκευασμένα αὐτοσχιδίως ἐκ κλημάτων, ἐξ ὧν προσδεύονται δι' ἐρυθρὰς μετὰξῆς σταυροὶ ἐκ κλημάτων ὁμοίων.

Κατὰ τὴν διάλυσιν τοῦ ὑμεναίου, οἱ φίλοι τοῦ γαμβροῦ ἄδουσιν ᾠσματα φαιδρὰ ὑμεναίου, ἅτινα ἐπακολουθοῦσι πυροβολισμοὶ δηλοῦντες τὸ τέλος,

Τὴν νύκτα τῆς πρώτης Παρασκευῆς μετὰ τοὺς γάμους ἔθιμον ἀπαρβατὸν εἶνε νὰ κοιμηθῶσιν ἐν ξένῃ οἰκίᾳ δι' ὃ, ἂν δὲν προσκληθῇ παρ' οὐδενὸς, αὐτόκλητον. τὸ νεκρὸν ζεῦγος μεταβαίνει παρὰ συγγενεῖ τινι ἢ φίλῳ.

(*) ε. σ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. θ. δ. γ. β. α.

Κ. Γ.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΕΡΩΤΕΣ ΑΗΔΟΝΟΣ ΚΑΙ ΡΟΔΟΥ.

(Φανταστικὸν διήγημα τοῦ Félicien Mallefille.)

Ἐν θελκτικῷ τινι κήπῳ τῆς Δύσεως νέον ῥόδον, τὸ ἀγλαίσμα τοῦ στελέχους αὐτοῦ, ἐξέλεπε καθ' ἑκάστην αὐξανομένην τὴν εὐτυχίαν μετὰ τῆς καλλονῆς του. Ἐκαστὴν ἡμέραν ὁ ἥλιος, ἔν' ἀγαπηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, τὸ ἐθέρμικνε διὰ τῶν ἡδυτέρων του ἀκτίνων, ἑκάστην δὲ νύκτα ἡ δρόσος τὸ ἐπότιζε διὰ τῶν καθαρωτάτων σταγόνων τῆς, καὶ καθ' ἑκάστην ὥραν ἡ αὔρα ἐθώπευεν αὐτὸ διὰ τῶν τρυφερωτέρων τῆς πνοῶν.

Ἄλλ' οὔτε τὸν ἥλιον οὔτε τὴν δρόσον οὔτε τὴν αὔραν ἠγάπα. Ἀμέριμον καὶ φαιδρὸν, ἀπῆλκε τῆς παρούσης ἡμέρας μηδαμῶς λυπούμενον διὰ τὴν παρελθούσαν μηδ' ἐπιθυμοῦν τῆς ἐπιούσης, ἀφίνον δὲ τὸν ἔρωτα νὰ κοιμᾶται ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του καὶ τὰς εὐωδίας ἐν τῷ βάθει τοῦ κάλλους του.

Ἐν τοῦτοις, ἐκ τῶν θερμωτάτων χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου εἶχε γεννηθῇ, ἀνεχώρησε μακρὰν ἀηδὼν τις, ὠθουμένη ὑπ' ἀορίστου ἀνησυχίας καὶ ἀπείρου περιεργείας. Ἐγκατέλειπε διὰ χώρας ἀγνώστους καὶ διὰ μέλλον ἀβέβαιον τὸ ἐξ ἱασμίνων δάσος, ὅπερ τὴν εἶχε καλύψει διὰ τῶν φύλλων του καὶ τὴν εἶχεν εὐωδιάσει διὰ τῶν ἀνθέων του, τὴν μυστηριώδη φωνεῖν, ἐν ᾗ εἶχε κοιμηθῇ ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς μητρὸς τῆς, καὶ τὴν ἀγαπῆν τῆς οἰκογενείας τῆς, καὶ τὰ παιγνίδια τῶν συντρόφων τῆς, καὶ τὸ δένδρον, ἐφ' οὗ ἔδοκίμασε τὰς πτέρυγας τῆς, καὶ τὴν ἡχώ, ἣτις ἐπανελάμβανε τὰ πρῶτα ἄσματα τῆς.

Καὶ διέτρεχε τὸν κόσμον παρατηροῦσα, ἀκούουσα, βεβδάζουσα, ψάλλουσα. μηδενὶ παραδιδόμενη, μηδαμοῦ ἰσταμένη.

Περὶ τὴν δύσιν ὥρα: ἡμέρας ἀφίκετο, κεκμηκυῖα ἐκ τῆς ὁδοῦ καὶ ἀθυμοῦσα ἐκ τῆς ἐρημίας, εἰς τὸν κήπον ἐν ᾧ ἦν τὸ ῥόδον, καὶ ὑπῆγε νὰ καθίσῃ ἐπὶ κλάδου συκομωρέας, ἀναμνησκούσης αὐτῇ τοὺς ἀγροὺς τῆς πατρίδος. Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ, πλήρης μελαγχολικῆς συμπαθείας, ἐμελλε νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ἐξόριστον ἀδελφὴν τῆς τὴν ἔνεκα τῆς ξένης γῆς ἀνίαν αὐτῆς, ἢ ἀλλοπρόσαλλος αὐρὰ ἐπνευσε περὶ αὐτῆς, φέρουσα ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς τὰς εὐωδίας, ἃς εἶχεν ἀφαιρέσει παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν ἐν τῷ κήπῳ ἀνθέων.

Ἡ ἀηδὼν ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὸ ῥόδον, ὅπερ ἤωρεῖτο νωχελῶς ἐπὶ τοῦ στελέχους του, ὡς χαιρετίζον τὸν δύοντα ἥλιον, ὅστις ἐγρύσου αὐτὸ διὰ τῆς τελευταίας ἀκτίνος του.

Καὶ ἡ ἀηδὼν ἠγάπησε τὸ ῥόδον.

Κατ' ἀρχὰς ἔμεινε μεμαρμένη: οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν, ἡ φωνὴ τῆς ἐσβίσθη. ἡ καρδία τῆς ἐθλίβη, καὶ ἡ ζωὴ τῆς, ἐπὶ στιγμὴν διακοπεῖσα, περιέπεσεν εἰς σκοτοδινίαν. Εἴτα δὲ, ὅτε συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν, ὅτε, ἀνοῖξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐδεδακίωθη ὅτι τὸ ἄνθος αὐτὸ, ἐν μέσῳ ἐκείνου τοῦ κήπου, δὲν ἦτο οὐρανία ἐμφάνισις ἐν εὐτυχῇ ὀνείρῳ, ἔπη αἴφνης πρὸς αὐτὸ, ἐγκαταλείπουσα τὴν δυστυχῇ συκομωρέαν, ἣτις ἐταραχθῇ ὀλιδερώς ἐπὶ τῇ ψευθεσίᾳ ἐλπίδι τῆς.

Τότε ἤρξατο περιπταμένη περὶ αὐτὸ, θαυμάζουσα

τὴν χάριν τῆς στάσεώς του, τὴν κεκαλυμμένην λάμψιν τῶν χρωμάτων του, τὴν τελείαν κομψότητα τῶν αἰθερίων σχημάτων του, τὴν ἀπειρον λεπτότητα τῶν διαφανῶν πετάλων του, ἐμβυθίζουσα τὸ βλέμμα τῆς εἰς τὴν καλονήν αὐτοῦ.

Καὶ ὅτε ἡ αὖρα ἐπανήλθεν ἐν' ἀρυπνίσῃ καὶ ἀνατινάξῃ τὰς νωχελῶς κοιμωμένας εὐωδίας ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ φιλάτου τῆς, περιέπεσεν εἰς βαθεῖαν μέθην, ἐν ᾗ ἐξηφανίσθησαν συγχρόνως αἱ ἀναμνήσεις, αἱ λύπαι, αἱ ἐπιθυμίαι καὶ τὸ λογικὸν αὐτῆς. Ἐπελάθετο πάντων, τῆς πατρὶδος τῆς, τῆς μητρὸς, τοῦ κόσμου· δὲν ἔδλεπε πλέον ἢ ἐν ὄν, δὲν ἐσκέπτετο πλέον εἰμὴ περὶ ἐνὸς καὶ μόνου πράγματος, τοῦ ν' ἀγαπηθῇ ὑπὸ τοῦ ρόδου.

Τὸ ρόδον, μάλιστα παρατήρησεν, ὅτι ὑπῆρχε παρ' αὐτῷ πτηνόν τι, ἀσθενὲς τὸ σῶμα, πτωχὸν τὰ πτερά καὶ ἐστερημένον φωνῆς, διότι ἡ ἀρδὴν δὲν εἶχε καταλείπει τὴν ὑπερφανὴν αὐτῆς ἔξιν τῶν σιγῶν τὴν ἡμέραν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συγκεχυμένου θορύβου τῶν χυδαίων αἰδῶν· καὶ ἔλθόντος τοῦ λυκίσματος, ἔκλειπεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν καλυκὰ του καὶ ἀπεκοιμήθη φαιδρὸν καὶ ἀμέριμνον ὡς καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἐσπέρας.

Ἀλλὰ, ὅτε ἡ νύξ ἐξέτεινεν ἐπὶ τῶν ὁρατῶν πραγμάτων πέπλον σκότους ἀδιείσδυτον καὶ ὁ ὕπνος κατέπνιξεν ἐν τῷ κόλπῳ του πάντας τοὺς θορύβους τῆς φύσεως, ἡ ἀρδὴν, βασιλὴς τῆς σιγῆς καὶ τῆς σκιᾶς, ἠγνόησεν ὅτι εἶχεν ἔλθει ἡ ὥρα, καὶ ἤρξατο ἄδουσα.

Πρῶτον προσέβλεπε δι' ἀορίστων καὶ ἀλλοκότων τόνων, ριπέντων τυχαίως πῶς ἐκ πάντων τῶν χορδῶν τῆς θαυμασίας φωνῆς αὐτῆς, μετὰ τῆς ἐπιτηδεύου ἐμμελείας μουσικοῦ λαμβάνοντος πεῖραν τοῦ ὄργανου του ἅμα καὶ τῆς δυνάμεώς του ἵνα διεγείρῃ τὴν περιεργίαν καὶ προσελκύσῃ τὴν προσοχήν. Εἶτα δ' ἐσείνησεν ἐπὶ στιγμὴν ὡς ἐν ἀναλαβῇ δυνάμει.

Ἐκ τῶν ἀνηκούστων ἐκείνων τόνων ὁ κῆπος ἀρυπνίσθη. Αἱ πέαι, αἵτινες εἶχον κατακλιθῇ ἵνα κοιμηθῶσιν, ἀνύψωσαν τὰς μακρὰς καὶ λεπτὰς αὐτῶν κεφαλὰς ἐν ἀκούσσει· τὰ ἄνθη, ἀνοίγοντα ὀλίγον τοὺς κάλυκας τῶν, ἀφῆκαν τὴν σφοδρὰν ταύτην τὰ λεπτὰ θυλακία αὐτῶν νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὴν ὁρσὸν τῆς νυκτός· τὰ δένδρα ἀνετίναζον τὴν μεγάλην αὐτῶν κόμην καὶ τὰ πτηνὰ, ἀναγνωρίζοντα ἐξείφνης τὸν κύριον αὐτῶν, ἔτρεμον ἐκ θαυμασμοῦ καὶ φόβου.

Τὸ ρόδον, ἀρυπνισθὲν ὡς καὶ τὰ ἄλλα, ἐλυπήθη διὰ τὴν ἀπωλείαν τοῦ ἡσύχου ὕπνου του, μεμψιμοιροῦν κατὰ τῆς ἀδεξίᾳς, ἣτις τὸν εἶχε διακύψει, καὶ, ἠναγκασμένον νὰ τὴν ἀκούῃ, παρεσκευάσθη πρὸς τοῦτο μετὰ νωχελοῦς ὑποταγῆς.

Τὴν ἤκουσεν ἐπὶ πολύ.

Ἡ αὐτὴ φωνὴ ὑψώθη εἰς τὸν ἀέρα, σοδαρὰ καὶ θρηνώδης, διασπείρουσα βραδείως τὴν μελαγχελίαν διὰ τῶν κατωτάτων φθόγων αὐτῆς καὶ, διατρέχουσα ἐπὶ τινῶν τόνων μόνον παντὰς τοὺς βαθμοὺς τῆς λύπης, ἀπὸ τοῦ υποκώφου τόνου τῆς θλίψεως μέχρι τῆς βαθείας οδύνης τῆς ἀπελπισίας, περιέπεσεν εἰς μικρὸν στεναγμὸν, ὅστις ἐφάνη ὡς ὁ τελευταῖος ἀποχαρτισμὸς ἀνθρώπου θνήσκοντος.

Ἡ ἡχώ δὲν εἶχεν ἐπὶ νὰ λαβεῖ τὸν τελευταῖον ἦχον, οἱ ἀκροαταὶ δὲν εἶχον ἔτι ἀνακουφίσει τὴν συγκίνησιν ἣτις κατεπίεζεν αὐτοὺς, ὅτε ἤδη ἡ φωνὴ εἶχεν ἐξαφανισθῇ ὡς ἀστραπή εἰς τοὺς οὐρανούς. Τῷ ἀνεκφράστου λύπης ἄσματος εἶχε διαδεχθῇ ἀνευ διαλείμματος αὐδὲ μεταβολῆς, ἄσμα ἀμέτρου χυρᾶς. Ἦτο μελωδία τις παρὰδοξος, διασπειρομένη μηχανῶδες, τρέχουσα τῇ δε καί τοις εἰς τὴν πεδιὰδα, ὡς φορβὰς δραπέτευσασα, πηδῶσα ἀπὸ ἄκρας εἰς ἄκραν, κυλιόμενη ἀπὸ ἀδύσσου εἰς ἀ-

δύσσουν, ἀνερχομένη, κατερχομένη, χανουσα αὐτὴ ἐαυτὴν καὶ ἐπανευρισκομένη ἀκαταπαύστως, ἀδύνατον νὰ φύγῃ ὡς καὶ νὰ συναντήσῃ τι—βροχὴ τόνων μετὰ παταγῶν ἐκρηγνυμένων, λαμπρὰ ἁρμονία κραυγῶν ἀτακτῶν, συριγμῶν ἀγρίων καὶ γελῶτων ἀνοήτων—ἄπειρος κλιμαξ πορευομένη ἀπὸ τῆς μᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν καὶ συνεχουμένη ὡς εἰς κύκλον,—ἐν θαυμασίῳ χυρᾶ ἁρμονικῶν παραφωνιῶν.

Ἐπειτα δ' ἐξαίφνης ἡ φωνὴ κατέπεσε καὶ ὡς παροργισμένη θάλασσα, ἥτις, πρᾶυνθέντος τοῦ ἀνέμου, ἔρχεται νὰ θωπεύσῃ δι' ἡσύχου κύματος τὴν παραλίαν, ἣν εἶχε κτυπήσει διὰ τῶν μηχανῶδων κυμάτων τῆς, ἀντήχησεν ὕμνος ἔρωτος καὶ εὐτυχίας. Ἡ ὑπολαΐς ἐπανεῦρεν ἐν αὐτῷ τὸ κελαρυστικὸν ἀσμάτιόν τῆς, ἡ περιστέρη τὸν ἄδρὸν τρυσμὸν τῆς, ὁ κόσσυφος τοὺς περιπαθεῖς τόνους του καὶ τὰ πτηνὰ ἔκλαυσαν, διότι ἤκουον τὴν φωνὴν ἐκείνην, ἣτις πάντα συγχρόνως ὑπερέβαλλε. Πᾶν ὅ,τι εὐγλωττον περιέχει ἡ προσευχὴ, πᾶν ὅ,τι μαγευτικὸν ἔχει ἡ ἔκστασις, πᾶν ὅ,τι μεθυστικὸν ἔχουσιν ἡ ἐλπίς καὶ ὁ εὐτυχὴς ἔρως τῶν ἡδονῶν, ἡ θαυμασία αἰοδὸς τὸ διέσπειρεν ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀκροατῶν τῆς οἴτινες, πολὺν μετὰ ταῦτα χρόνον ἀφ' οὗ ἐπαύσατο, τὴν ἤκουον ἀκόμη μετὰ φρίκης καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Τὸ ρόδον εἶχεν ἀκούσει ὡς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι· ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἶχεν ἀνεγείρει τὴν κεκλιμένην αὐτοῦ κεφαλὴν, εἶχε πλατύνει τὰ πέταλά του, ἤνοιξε τοὺς πόρους του καὶ ἐγέσθη δι' ὅλων τῶν αἰσθήσεών του τῆς θείας μουσικῆς.

Εἶχε κλαύσει ἐκ τῶν τόνων τῆς βαθείας ἐκείνης ἀπελπισίας· εἶχε παρασυρθῇ εἰς τὴν ιδιότροπον πῆσιν τῆς ἐξικσίας ἐκείνης παραφροσύνης· εἶχε μεθυσθῇ ἐκ τοῦ μαγικοῦ ἐκείνου ποτηρίου, ὅπερ ἔγμε μελωδίας καὶ ἔρωτος.

Καὶ ὅτε μετὰ μίαν ὥραν ἡ ἀρδὴν περιήλθε τὸν κῆπον ἵνα ἴδῃ τίς ἐκοιμάτο καὶ τίς ἐγρηγόρει ἐν τῇ σιγῇ, δὲν εὔρεν ἄλλον ἐγρηγορότα εἰμὴ τὸ ρόδον, ὅπερ ἔτρεμεν ἐπὶ τοῦ στελέχους του, σφόδρα ἔτι πᾶλλον καὶ σχεδὸν λειπόμενον ἐκ συγκινήσεως.

Καὶ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίξῃ, τὸ ρόδον ἠγάπησε τὴν ἀηδόνα.

Αὐτὴ δὲ, βεβαία ὅτι δὲν ἀκούεται πλέον εἰμὴ ὕφ' ἐνὸς μόνου, ἤρξατο αὐτὴς ψάλλουσα διὰ τῆς ἀκαταπονήτου φωνῆς τῆς νέον τι ἄσμα ὅπερ δὲν ἀπηυθύνετο εἰμὴ πρὸς αὐτὸ, ἄσμα ωραιότερον πάντων τῶν ἄλλων, δι' οὗ διηγῆσθε αὐτῷ τὸν βίον τῆς, τὸν ἔρωτά τῆς, τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς.

Ὅτε δ' ἔλ-μψεν ἡ ἡμέρα, τὸ ρόδον ἐζήτησε διὰ τῶν σφθλμῶν τὴν μαγεύσαν αὐτὸ μετὰ πᾶν πάντων τῶν πτηνῶν, ἅτινα ἴσταντο περίε, ἀλλὰ δὲν εὔρεν αὐτήν. Ἦδη ἤρχιζε νὰ φοδῇται μήπως, ἀφ' οὗ τὸ κατέβλεψεν, ἀρίστατο μακρὰν αὐτῶν, ὅτε ἡ ἀρδὴν πλησιάζουσα ἡσυχῶς, ἡρώτησε τὸ ὄνομά του. Εἰς τὸν πρῶτον ἦχον τῆς φωνῆς τῆς τὸ ρόδον ἀνεγνώρισεν αὐτήν καὶ τῇ εἶπε τρέμον :

— Τὸ ὄνομά μου εἶνε Γούλ.

— Ὡ Γούλ, σὲ ἀγαπῶ.

— Καὶ τὸ ἰδικόν σου ;

— Βαλβούλ.

— Σὲ ἀγαπῶ, ὦ Βαλβούλ !

Καὶ οἱ δύο ἐκαστὴ ἀνέμιξαν τὰς ψυχὰς των διὰ μακροῦ φιλήματος.

Ἐξήχθησαν δ' ἐκ τῆς ἐκστάσεως αὐτῶν διὰ μεγάλου θορύβου πτερύγων καὶ εἶδον ἐν πνεῦμα πλανώμενον ὑπεράνω αὐτῶν.

— Μὴ ἀναγνωρίζετε, εἶπε τὸ πνεῦμα διὰ φωνῆς αὐστηρᾶς.

— Ὁχι, εἶπεν ἡ ἀηδὼν.

— Ἐγώ, σὲ γνωρίζω, εἶπε τὸ ρόδον, εἶσαι ὁ δαίμων, πρὸς ὃν εἶνε ἐμπειστευμένη ἡ φύλαξις τοῦ κήπου τούτου. Εἰς σὲ ἀνήκουσιν ἐνταῦθα πᾶν δικαίωμα καὶ πᾶσα ἰσχὺς, καὶ ἡ θέλησίς σου εἶνε ὁ νόμος τῆς ζωῆς ἡμῶν.

— Ἐχει καλῶς. Καὶ γνωρίζεις τὰ ἔθιμα τοῦ κήπου;

— Πάντα.

— Ὅταν ἐν πτηνὸν καὶ ἐν ἄνθος ἀγαπῶνται, καὶ θέλωσι νὰ ἀνήκωσι τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο, γνωρίζεις τί ὀφείλουσι νὰ κάμωσι;

— Ναι.

— Καὶ σὺ, ξένη;

— Ἐγώ, εἶπεν ἡ ἀηδὼν, γνωρίζω ὅτι εἰς τὸν τόπον μου ἀγαπῶμεν ὅπως μᾶς ἀρέσκει καὶ κάμνομεν ὅπως μᾶς συμφέρει· ὁ βίος μας εἶνε ἀπλὸς ὡς τὸ ὕδωρ καὶ ἐλεύθερος ὡς ὁ ἀήρ.

— Ἐδῶ πᾶν πράγμα ἔχει τὸν κανόνα του καὶ πᾶσα πράξις τὸν νόμον τῆς. Ὅταν δύο ὄντα θέλωσι νὰ ἀνήκωσι τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο καὶ γὰρ γεύονται ὁμοῦ τὰς ἡδύτητας τοῦ ἔρωτος, πρέπει νὰ ὁμώσωσιν ὅτι θὰ μείνωσιν αἰωνίως ἡνωμένα καὶ νὰ μὴ ἀφίσωσι νὰ τὰ συνδέσω δι' ἀλύσεως ἀδιάρρηκτου, καίπερ ἀόρατου. Θέλεις νὰ ὑποβληθῇς εἰς τὰ ἔθιμα ἡμῶν;

— Δὲν θέλω νὰ ἐγκαταλίπω τὴν ἐλευθερίαν.

— Τότε ἄφες παράυτα τὰ μέρη ταῦτα καὶ μὴ ἐπά-
νελθε πλέον εἰς αὐτά.

Ἡ ἀηδὼν ἠνέωξε βραδέως τὰς πτέρυγας ρίπτουσα πρὸς τὸ ρόδον βλέμμα ἀπελπισίας, καὶ ἤρξατο ὑφουμένη εἰς τοὺς ἀέρας. Τὸ ρόδον ὠχρίασε καὶ ἐκλίνε τὴν θνήσκουσαν κεφαλὴν του. Ἡ ἀηδὼν ἔστη πλανωμένη.

— Ἀπέλθε, εἶπεν ὁ δαίμων.

— Οὐδέποτε, εἶπεν ἡ ἀηδὼν, κατερχομένη μετ' ὀρμῆς πρὸς τὸ ρόδον. Ἐγείρον τὴν κεφαλὴν, ὦ Γούλ, καὶ παρατήρησον τὴν προσφιλὴ σου ἐπανερχομένην πρὸς σὲ διὰ παντός. Αἰσθάνομαι ὅτι τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς μου ἀνήκει εἰς σὲ, προσφιλέστατόν μοι ἄνθος, καὶ μακρὰν σου δὲν θὰ ἡδυνάμην πλέον νὰ πνέω. Τί μ' ἐνδιαφέρει τώρα ἡ ἐλευθερία; Ἡ ἐλευθερία εἶνε καλὴ διὰ τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς ἀσταθεῖς· εἶνε δὲ περιττὴ εἰς τοὺς εὐτυχεῖς καὶ τοὺς πιστούς. Να ζῶ μετὰ σοῦ παντοτε εἶνε ὡς νὰ εἶμαι αἰωνίως εὐτυχής. Καὶ τίς δύναται νὰ παραπενοηθῇ διὰ τὴν αἰωνιότητα τῆς εὐτυχίας;

— Ὡ Βαλβούλ, ἔσο εὐλογημένη, εἶπε τὸ ρόδον. Μὲ ἀνεκαλέσας εἰς τὴν ζωὴν ἃν ἀνεχώρεις θ' ἀπέθνησκον.

— Λοιπὸν ἐπανελάθεν ὁ ἀδυσώπητος δαίμων, ὁμνύετε ὅτι θὰ μείνετε αἰωνίως ἡνωμένοι!

— Τὸ ὁμνύομεν, εἶπε ζωηρῶς τὸ ρόδον.

— Τὸ ὁμνύω, ἐπανελάθε σοβαρώτερον ἡ ἀηδὼν.

— Καὶ συγκατατίθεσθε νὰ φέρητε ὁμοῦ τὴν ἀδιάρρηκτον ἄλυσιν;

— Συγκατατιθέμεθα.

Μόλις ἐτελείωσαν τὰς λέξεις ταύτας καὶ εὐθὺς ἡσθάνθησαν ἑαυτὰς συνδεθείσας διὰ δεσμοῦ ἀόρατου καὶ στεροῦ. Ὑψωσαν τοὺς ὀφθαλμούς ἵνα ἴδωσιν ἔτι μίαν φορὰν τὸν ἰσχυρὸν δαίμονα, ὅστινος ἡ θέλησις ἐξεπληροῦτο τόσῳ ταχέως. Ἀλλ' εἶχεν ἤδη ἀφανισθῇ.

Ἡ ἡμέρα αὕτη καὶ αἱ ἐπόμεναι παρήλθον διὰ τοὺς δύο ἔραστας ἐν μαγευτικῇ ταχύτητι. Τὰ πάντα ἦσαν αὐτοῖς εὐτυχία.

Εἰς τὴν πρώτην λάμψιν τοῦ λυκέφωτος ἔπινον ὁμοῦ τὰ δάκρυα, ἅπερ ἡ ζηλότυπος δρόσος εἶχεν ἀρίσει νὰ πέσωσιν εἰς τὸν κόλπον τοῦ προσφιλοῦς ἀνθους. Ἐπληροῦντο ὁμοῦ ὑπὸ τῆς πνοῆς τῆς αὔρας, ἣτις ἤρχετο νὰ

διακίψῃ πᾶν ἡδὺν ὑπὸν τῆς νυκτὸς ἵνα τοὺς προσκαλέσῃ εἰς τὰς ἀπολαύσεις τῆς ἡμέρας. Ἐχαιρέτιζον ὁμοῦ τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον, ὅστις ἐπανήρχετο ἐκάστην πρωΐαν ἵνα τοὺς ἀναμνήσῃ τὰς ἡδονὰς τῆς προτεριαίας καὶ τοῖς προαναγγείλῃ τὰς τῆς ἐπιούσης.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Μεταφράσις Παντ. Τσιτσεκλή.

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι τὸ νεώτερον πανόραμα ἀρχεται ὁσημέραι νὰ ἀπεκδύηται τὸ παλαιὸν ἔνδυμα δι' οὗ ἐπαρκεῖ εἰς τὰ τόσον εὐκολα γοῦστα τῆς ἀξιοτίμου δημηγύρεως ἣτις συνήθως ἀποτελεῖ τὰ δύο τρίτα τῶν θαμνῶν τῶν foire ἀγορῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν μεγαλουπόλεων· ἔτι πλέον· προσταιρισθὲν τὴν συνεργασίαν ἐξόχων καλλιτεχνῶν, ὑποῦλως, ἡρέμα, λεληθότως ἀρχεται νὰ διαμφισβητῇ καὶ εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ βῆμα πρὸς βῆμα τὰ πρωτεῖα μὲ ἐλπίδας τελικῆς ἐπιτυχίας. Τοῦλάχιστον ἐν Γερμανίᾳ παρατηρεῖται ὁσημέραι περισσώτερον τὸ τοιοῦτο. Τὸ νεώτερον ρεαλιστικὸν πνεῦμα (δὲν ἐννοῶ ἐκεῖνο τῶν naturalistes) φρονεῖ φαίνεται ὅτι ὁ πεπερασμένος λόγος δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὸ ἀπείρον τῆς ἰδέας καὶ ὅτι πολὺ ἐπιτυχέστερον κατορθοῖ τοῦτο τὸ ἄφωνον πανόραμα, ἐν ᾧ ἄφ' ἑτέρου γλυτῶναι τὸν κόσμον καὶ ἀπὸ τὰς ἀγρίας ὠρυγὰς τῶν ἡθοποιῶν. Τὸ τελευταῖον τοῦλάχιστον εἶναι ἀληθές.

Μία ἀναλογία μετὰ ξὺ Γερμανικοῦ καὶ Γαλλικοῦ γούστου.

Τὸ βεβαιώτερον ὁμῶς ἴσως εἶναι ὅτι ἡ ἑκτακτος αὕτη ἀνάπτυξις τοῦ πανοράματος ἐν Γερμανίᾳ δέον ν' ἀποδοθῇ κυρίως εἰς τὴν πτωχείαν τοῦ νεωτέρου Γερμανικοῦ θεάτρου. Βεβαίως κενὰ τινα αὐτοῦ ἀναπληροῖ εἰσέτι καὶ νῦν ἡ κλασσικὴ σχολὴ τῶν Γκαίτε, Σίλλερ, Λέσσιγκ, ὁ Γερμανὸς Ἀριστοφάνης Κοτσεβιὲ ὡς καὶ ὁ κοσμοπολίτης Σαίξπηρ. Ἀλλὰ τὰ περισσώτερα κενὰ αὐτοῦ ἀναμφιβόλως ἀναπληρῶσιν οἱ Λαμβίς, οἱ Χαλεβὺ, οἱ Κρεμιέ, οἱ Λακουρσέλ οἱ Βασσέν, Μὰρς μεθαύριον ἴσως καὶ ὁ Κογκοῦρ καὶ ἡ λοιπὴ σεδιστὴ χορεία τῶν μελῶν, τῆς νεωτέρας ἐλαφρομυᾶλου Γαλλικῆς σχολῆς ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. Ἀλλὰ τὰ ἐξωτικά ταῦτα φυτὰ, μεθ' ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν μεθ' ἧς καλλιεργοῦνται, εἶναι ἀδύνατον νὰ ριζοβολήσωσιν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐν ᾗ ὀρώσι, τὰ ἥθη, ἔθιμα, ὁ χαρακτήρ καὶ ἐν γένει τὸ πνεῦμα τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ. Τὸ Γερμανικὸν πνεῦμα, φύσει κλασσικὸν καὶ αἰωνίως παρθένον, ἐκθύρζε πλήρη χρεωκοπίαν ἐν μέσῳ τοῦ πνέοντος τούτου τοφδροῦ ἀνέμου τῆς φυσιοκρατικῆς σχολῆς. Τὸ πανόραμα ἐπομένως θριαμβεύει. Καὶ διὰ τοῦτο ἐνῶ, ἐν Παρισίοις ὑπάρχουσι 20 πανοράματα καὶ 50 θεάτρα, ὧν τὰ πλείονα λειτουργοῦντα νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ἐν Βερολίνῳ